

- nien, Nigeria, Sierra Leone og Den Forenede Arabiske Republik.
- 6 asiatiske: Thailand, Indien, Irak, Japan, Pakistan, Afghanistan.
- 5 østeuropæiske: Polen, Rumænien, Tjekkoslovakiet, Ungarn, Jugoslavien.
- 5 vesteuropæiske: Holland, Italien, Spanien, Sverige, Østrig.
- 2 oprindelige Commonwealthlande: Australien, Canada.

Til slut skal der kort redegøres for det albanske incident:

Plenarmødet den 16. februar var planlagt som generalforsamlingens sidste, men ikke desto mindre stillede Albanien på dette møde i et propagandapræget indlæg uventet krav om, at forsamlingen øjeblikkeligt påbegyndte sit normale arbejde med valg af generalkomiteen, godkendelse af dagsordenen m.v. Dette forslag forlangtes behandlet omgående, og der skulle tages beslutning ved en afstemning ved navneopråb. Repræsentanter fra flere stater tog ordet og krævede forsamlingen udsat et par dage for at få lejlighed til at indhente instruktion, og

præsidenten bestemte under henvisning til de fremkomne udtalelser og uden at efterkomme et albansk ønske om påny at få ordet at udskyde forsamlingen til den 18. februar.

På plenarmødet den 18. februar gentog Albanien sit ovennævnte krav, hvorefter forslaget blev bragt til afstemning som en indsigelse imod præsidentens afgørelse om, at der forelå enighed om at afslutte generalforsamlingens arbejde på grundlag af „no objection“-proceduren. Forinden afstemningen fremkom USA med en udtalelse, hvorefter der ifølge amerikansk opfattelse kun var tale om en procedureafstemning, og da der således ikke skulle stemmes om et substantielt spørgsmål, og da et enkelt medlemsland ikke skulle kunne forpurre det store flertals ønsker, ville USA ikke anse art. 19 for involveret.

97 lande stemte for afslutningen af forsamlingens arbejde. Kun ét land, Mauritien, støttede Albanien. 13 lande afstod, herunder Frankrig og Portugal, Rumænien og Cuba samt flere afrikanske stater.

IV. Generaldebatten.

Generaldebatten fandt sted fra 3. til 23. december 1964 og fra 19. til 26. januar 1965. I debatten deltog repræsentanter fra 94 lande, herunder udenrigsminister Per Hækkerup, hvis indlæg findes gengivet i bilag 2.

Som følge af generalforsamlingens paralysering blev det kun muligt gennem indlæggene i generaldebatten at få indtryk af medlemslandenes holdning til en række vigtige politiske spørgsmål. I det følgende gives der en oversigt over de fremførte synspunkter, i første række vedrørende hovedemnerne: Fredsbevarende foranstaltninger, nedrustning, koloniproblemerne, Kinas repræsentation i FN samt økonomiske spørgsmål.

Fredsbevarende operationer og finansieringen heraf.

Repræsentanterne for de kommunistiske lande støttede alle det sovjetiske standpunkt

til art. 19-spørgsmålet, hvorefter fredsbevarende foranstaltninger vedtaget og finansieret uden om Sikkerhedsrådet er ulovlige og de herfor pålignede medlemsbidrag derfor ikke obligatoriske. Efter disse landes opfattelse må fredsbevarende operationer baseres på FN-pagtens kapitel VII om tvangsforanstaltninger, hvorefter medlemslandene, i henhold til overenskomster med Sikkerhedsrådet, stiller væbnede styrker og bistand til rådighed for dette. I denne forbindelse erklærede Tjekkoslovakiet og Bulgarien sig rede til at stille tropper til rådighed for Sikkerhedsrådet. Et par af de kommunistiske lande betegnede Vestens holdning til art. 19-spørgsmålet som en ny form for kold krig med det formål at svække FN for at fremme egne interesser.

Talere fra vestlige lande med USA og Storbritannien i spidsen gik ind for den opfattelse, at udgifter til fredsbevarende foranstaltninger bæres af medlemmerne i henhold til en af generalforsamlingen fast-